

عنوان مقاله:

نگاهی به اصطلاحات عرفانی فرقه حروفیه

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 16، شماره 62 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

علی رضائی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد اهر، دانشگاه آزاد اسلامی، اهر، ایران.

خلاصه مقاله:

فرقه حروفیه یکی از فرقه های تاویل محور بعد از حمله مغول می باشد که شیوه تاویل را از اسماعیلیه آموخته بودند. حروفیان خودشان را اهل تاویل و اهل باطن می نامیدند. آنان انسان گرایانی بودند که همه چیز را به نفع انسان تاویل می نمودند. اندیشه حروفیه نوعی اندیشه عرفانی است با چهارچوب تفکر مشخص. این شکل اندیشه عرفانی خلق الساعه نبوده بلکه به عنوان پدیده ای تاریخی و اجتماعی از دل اعصار و هزاره های باستان پیدا شده و در بین ملل مختلف به شکل های گوناگون، در حیات سیاسی، اقتصادی و فرهنگی جامعه نقش هایی ایفا کرده است. افکار و اندیشه های این فرقه با این که بر بخشی از شعر فارسی سایه انداخته است تاکنون مورد تجزیه و تحلیل علمی قرار نگرفته است. عدم شناخت اصطلاحات آنان یکی از مهمترین عوامل پیچیدگی آثار این فرقه می باشد. بدان روی در این مقاله به بررسی و شرح مهمترین اصطلاحات عرفانی این فرقه پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

حروفیه، اصطلاحات عرفانی، انسان، فضل الله نعیمی، عمادالدین نسیمی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1311377>

